

Ellen De Vriend

Duivelskruid

Deel één in de serie 'Een Zeeland-thriller'

DE FONTEIN

Proloog

Het is een broeierige, windstille zomeravond, half augustus. Volgens de weerapp komt er tegen halfelf vanavond regen, iets waar boeren en tuinliefhebbers om staan te springen. Juul Karels kijkt op haar mobiel en ziet dat het net iets na negenen is. Ze weet wat ze doet. Als ze flink doorrent, is ze alweer thuis voordat er ook maar een druppel valt. Het is een rondje van ongeveer acht kilometer. De hele dag is ze binnen aan het werk geweest met twee workshops zeep maken met verschillende parfums en nu heeft ze behoefte aan een beetje frisse lucht en beweging. Thuis wacht er toch niemand op haar.

Ze trekt haar favoriete hardloopkleding aan: een korte zwarte legging en een roze met zwarte nauwsluitende tanktop. Haar sneakers staan nog naast de achterdeur omdat er gisteren te veel modder aan zat.

Buiten begint ze in een kalm tempo te joggen, waarna ze haar pas versnelt. De warmte die de zon overdag in het asfalt heeft gestopt lijkt er nog steeds vanaf te stralen. De hittegolf duurt nu al bijna twee weken. Juuls voeten raken het wegdek in een gestaag ritme en ze voelt zich licht als een veertje.

Het is heerlijk rustig. Ze loopt hier een keer of vier, vijf per week en vindt het een van de fijnste momenten van de dag. Het liefst zou ze iedere dag hardlopen. Het maakt haar hoofd leeg, na een drukke

werkdag. Altijd was ze al een fanatieke hardlooper geweest, vroeger als ze tijd nodig had voor zichzelf, en nu is dat eigenlijk nog steeds zo. De laatste maanden heeft ze een vaste route.

Ze passeert de slanke vrouw in het fluorgele shirt, die ze vaker tegenkomt. Ze groeten elkaar met een 'hoi' en een korte glimlach, waarna de gelijkmatige voetstappen van de vrouw wegsterven.

Juul kent de omgeving op haar duimpje en ontwijkt de oneffenheden in het wegdek.

Het fietspad gaat over in de Vlissingse Kleiweg, een plattelandsweg aan de rand van Vlissingen die grotendeels verboden is voor auto's. Voor zich uit op het asfalt ziet ze haar schaduw bewegen, lang en dun.

Wanneer ze ongeveer halverwege de weg is, wordt ze zich bewust van een geluid. Ze heft haar hoofd, als een waakhond die iets heeft gehoord, en luistert scherp.

Dan herkent ze het als het gekraak van een zadel en het gerammel van een spatbord. Een paar meter achter haar rijdt een fietser.

Even later hoort ze de geluiden weer. Ze gaat iets langzamer lopen, zodat de fietser kan passeren, maar dat doet hij niet. Het kan toeval zijn dat hij een gelijk tempo aanhoudt als zij, maar toch geeft het haar een naar gevoel dat hij haar niet inhaalt.

Haar hart bonst steeds sneller.

Tijdens het hardlopen is er nog nooit iets voorgevallen, op een ontmoeting met een andere jogger na of iemand die zijn hond uitlaat.

Ze kijkt om zich heen, maar ziet niemand.

Gewoon in een normaal tempo blijven doorlopen, zegt ze tegen zichzelf. Harder gaan rennen is geen goed idee. Je moet nooit je angst tonen.

Ze is al voorbij de Theo Thijssenschool, de basisschool waar de helft van de kinderen uit de wijk heen gaat, vernoemd naar de bekende Nederlandse onderwijzer en schrijver.

De plattelandsweg loopt achterlangs een rij huizen. Achtertuinen met schuurtjes, loungesets en schommels trekken aan Juul voorbij.

Aan de andere kant van de weg staan paarden in het weiland

naast de altijd drukbezette camping De Lange Pacht. Ze ziet ze tussen de donkere stammen van de bomen door en hoort ze briesen. Boven haar hoofd strekt een dichte stralenkrans van groene takken zich uit naar de hemel. Zacht ruisend bewegen ze heen en weer, met daarboven donkere wolken die zich samenpakken.

Ritmisch komen de zolen van haar sneakers neer op het asfalt.

Onder een lantaarnpaal werpt ze een snelle blik over haar schouder. Ze ziet een donker silhouet. De fietser rijdt nog dichterbij dan ze dacht. Het is een man in een zwarte jas en met een zwarte muts op, en dat hartje augustus. Zijn gezicht ziet ze niet.

‘Dag, s-schatje,’ zegt hij lijkig. Hij stottert een beetje, hij heeft moeite met de letter s.

Ze jammert zachtjes en struikelt bijna over een tak. Paniek grijpt haar bij de keel. Met een jachtig bonzend hart loopt ze door de schemering. Gejaagd graait ze met trillende vingers naar haar iPhone en klemt haar vingers er zo stevig omheen dat het pijn doet.

Met de telefoon als een talisman in haar hand geklemd overweegt Juul om de politie te bellen of haar vader in Dishoek. Maar beide zijn niet zomaar hier en waarschijnlijk overdrijft ze de situatie. Over een paar minuten is ze op de hoofdweg, spreekt ze zichzelf bemoedigend toe. Op die doorgaande weg tussen de binnenstad van Vlissingen en het dorp Koudekerke staan woningen en is altijd veel verkeer.

Ze zet een tandje bij, voelt de ogen van de man in haar rug prikken en verwacht elk moment een hand die haar vastgrijpt aan haar arm of in haar nek. Ze ziet het helemaal voor zich, voelt het al bijna, maar er gebeurt niets.

Juul heeft geen idee wat hij van plan is. Haar longen branden en zweet druppelt in haar nek en langs haar borst. Misschien is het gewoon een mafkees en doet hij niets, maar stel dat...

Zacht hoort ze hem lachen.

De bebossing aan de rechterkant wordt dikker, net voordat de verbouwde boerderij, die ze altijd zo heeft bewonderd, in zicht komt. Een paar jaar geleden stond hij te koop voor meer dan zeven ton.

Plotseling is de man naast haar. Hij laat zijn fiets in de berm vallen, pakt haar vast bij haar paardenstaart en rukt haar hoofd achterover.

Juul gilt zo hard ze kan.

Haar angstkreet galmt na in de schemering.

Iemand moet haar toch horen? Op een meter of veertig afstand wonen mensen, maar ze betwijfelt of ze haar horen als ze muziek aan hebben staan of een tv.

Een in leer gevatte hand sluit zich over haar mond, waarbij vingers zich pijnlijk in haar wangen boren.

Met al haar kracht trapt ze de man tegen zijn schenen en probeert ze in zijn vingers te bijten. Ze beseft dat ze hem moet tegenwerken in de hoop dat er hulp komt.

Abrupt stopt ze als ze de koude punt van een mes tegen de huid van haar keel voelt.

'S-stop!' zegt hij. 'Anders moet ik je pijn doen.'

Verstijfd van schrik houdt ze haar adem in. Zoekend kijkt ze om zich heen, in de hoop dat ze iemand ziet. Kan ze zich lostrekken? Om haar heen is het griezelig stil. Ze heeft wel eens gehoord over hardloopsters die werden lastiggevalen, maar ze had nooit verwacht dat ze in Vlissingen niet veilig zou zijn. Dat was iets voor in de Randstad.

Haar belager probeert haar de bosjes in te trekken, maar Juul zet zich schrap. Ze weet dat ze dan verloren is en wil in het zicht blijven van mogelijke passanten. In paniek gaan haar ogen alle kanten op, maar zijn wil om haar te bedwingen is sterker dan haar kans op ontsnapping. De punt van het mes prikt in haar huid en iets warm loopt kriebelend over haar borst. Bloed, weet ze.

Droge takjes knappen onder hun schoenen als de man haar tussen de struiken trekt. Pijnlijk schrapen scherpe takken langs haar armen en haar gezicht. Haar mobiel valt op de grond.

De man tast in zijn zak, scheurt een stuk zilvergrijze tape af en plakt dat over haar mond. Daarna bindt hij haar met een stuk touw vast aan een boom.

Juul weet niet wat ze nog kan doen. Tranen lopen over haar gehavende wangen. Ze rilt klappertandend in haar dunne hardloopkleding, doordat ze te snel afkoelt en door angst.

Dan komt de man vlak voor haar staan. Hij heeft een strak, zwart mutsje over zijn voorhoofd en haar getrokken en buigt zich naar haar toe. 'Dag, s-schatje!' zegt hij nog een keer. 'Ik heb hier al heel lang naar uitgekeken.'

Juul voelt hoe spetters spuug op haar gezicht terechtkomen en nog iets. Het lijkt wel een soort poeder. Voor monsters waren vroeger regels. Dan keek ze onder haar bed en in de kast. Maar nu is er niets om haar te beschermen. 'Laat me alsjeblieft gaan,' schreeuwt ze in gedachten, maar ze krijgt geen woord meer over haar lippen.

Ze voelt dat ze het bewustzijn gaat verliezen en wegzakt. Ze beseft dat niemand alarm slaat als ze niet thuiskomt. Niemand weet immers waar ze is...

Woensdag 14 augustus

1

Roos schrikt wakker van het geluid van haar diensttelefoon. Zilverig schijnt het daglicht tussen de halfgesloten gordijnen door naar binnen. Zacht bewegen ze heen en weer in de wind doordat het raam openstaat. Vlakbij klinkt het gelijkmatige gestamp van scheepsmotoren op de Westerschelde. De eerste keer dat ze dat hoorde, besepte ze niet wat het was. Boven haar hoofd lopen een paar mussen druk heen en weer in de dakgoot alsof allerlei werkzaamheden met spoed gedaan moeten worden. Ze trekt haar slapende arm onder haar hoofd vandaan. Het is net zes uur geweest. Als ze tijdens een piketdienst wordt gebeld gaat het vaak om een ernstig delict.

Ze duwt zich met haar elleboog omhoog en drukt de telefoon tegen haar oor. ‘Latuheru,’ zegt ze en ze schrikt van haar eigen stemgeluid in de stille slaapkamer. Het klinkt nog slaperig.

Om Werner niet wakker te maken schuift ze voorzichtig opzij en slaat haar benen over de rand van het bed.

‘Inspecteur, er is een melding binnengekomen van een zwaar mishandelde vrouw in Vlissingen.’ De stem van de centralist van de meldkamer klinkt gehaast als hij het adres doorgeeft.

‘Ze is a ni ut ziekenûûs ebrocht.’

Hij heeft zo’n sterk Zeeuws accent dat ze hem met moeite ver-

staat, maar ze vindt het vervelend om hem te vragen te herhalen wat hij zei.

‘Waar is het?’

‘*Ut ziekenûûs?*’

Ze rolt met haar ogen. ‘Nee, de plaats delict.’

‘Aan de Vlissingse Kleiweg.’

‘Oké. Is die in Vlissingen?’

‘Ja, duh!’

De centralist denkt vast dat ze niet spoort, maar zo vanzelfsprekend is dat niet, want ze heeft al een keer in Domburg gestaan omdat er een melding was in het Domburgs Schuitvlot en dat was een straat in Middelburg. ‘Ik kom eraan,’ zegt ze en ze verbreekt de verbinding. Ze weet zeker dat hij het gesprek nu in geuren en kleuren herhaalt tegenover zijn collega’s. Aan hun blikken ziet ze heus wel dat ze haar maar een stadse vinden.

‘Moet je weg?’ mompelt Werner met een slaperige stem en gesloten ogen.

‘Ja, meldkamer.’ Geamuseerd draait ze zich om naar de donkerharige man naast haar, zoent hem op zijn mond en grist haar kleren van de vloer. ‘Tot vanavond!’

Werner reageert niet. Hij draait zich op zijn andere zij onder het witte katoenen laken en slaapt meteen weer verder. Hij was laat thuis gisteravond.

Gapend trekt Roos een schoon grijs T-shirt en ondergoed uit de kast en loopt op haar blote voeten naar de badkamer.

Nog een beetje klam van de snelle douche wurmt ze zich vijf minuten later in haar kleren. In de loop der jaren heeft ze haar eigen stijltje gevonden: standaard een jeans en T-shirt of sweater en sneakers of laarzen. Aan jurken besteedt ze geen geld meer, ze draagt ze toch niet. Roos haalt een borstel door haar weerbarstige krullen en brengt een beetje mascara aan op haar wimpers. Amandelbruine ogen, precies zoals haar moeder had, kijken haar aan. *Mama...* Ze glimlacht als ze aan haar denkt.

Ze zet het badkamerraam open, hangt haar natte handdoek over de deur van de douche en loopt naar beneden.

Onderweg naar de achterdeur pakt ze haar vertrouwde camelkleurige colbert van de kapstok. Terwijl ze het jasje aanschiet, bekijkt ze zichzelf in de spiegel die aan de wand naast de trap hangt.

In de pers wordt ze regelmatig de rijzende ster van de Districts-recherche Zeeland genoemd. Zelf haalt ze daar haar schouders over op. Het werk is gewoon haar roeping. Ze heeft haar rechtenstudie bijna afgemaakt, de politieacademie moeiteloos doorlopen en een zwarte band in karate. De recherche heeft als voordeel dat ze vrijwel geen nachtdiensten meer draait en meer weekenden vrij is, maar ze mist wel de onregelmatigheidstoeslag die ze als diender op straat kreeg.

Wanneer Roos de achterdeur opent, schiet Mevrouw Jansen naar binnen. De zwarte kat geeft kopjes, draait rond haar benen en zwaait sloom met haar staart. Roos vult haar etensbakje met brokjes en verschoont het water in het andere bakje. Daarna bestaat ze niet meer voor haar.

Na nog een aai over haar kopje haalt Roos haar autosleutels tevoorschijn en gaat de deur uit. Het is een frisse ochtend als begin van een warme, wolkeloze dag. Haar zwarte Porsche 911 uit 1976 staat op de oprit te shinen. Ze koestert de erfenis van haar ouders die drie jaar geleden omkwamen in de Dordogne tijdens een kano-tocht op de rivier. Haar vader heeft de oldtimer altijd in topconditie gehouden. Sinds haar zus vorig jaar naar Curaçao verhuisde, waar haar man bij de Koninklijke Marine werkt, mist ze Caro erg. Ze is het enige naaste familielid dat ze nog heeft.

Roos gaat achter het stuur zitten, toetst de adresgegevens in op de navigatie van haar iPhone en rijdt over de klinkers van het rustige zijstraatje weg. Zodra ze op de hoofdstraat is, waar de maximum-snelheid vijftig kilometer per uur is, trapt ze het gaspedaal verder in. Zelfs op de overdag drukke oversteekplaats naar de Leeuwentrap is nu nog niemand. Heel anders dan haar vroegere leven in Utrecht, waar altijd reuring was.

2

Na slechts een paar minuten mindert ze vaart, slaat af en rijdt traag de landweg op. Ze parkeert haar auto aan de Vlissingse Kleiweg en zet de motor uit. Politieauto's creëren met hun zwaailichten een blauwe variant op het noorderlicht. In het normaal zo rustige buitengebied is het een onwerkelijk beeld. Er staan maar een paar huizen, toch zijn buurtbewoners en campinggasten in ochtendkleding zwijgend maar nadrukkelijk aanwezig om niets van het schouwspel in de straat te hoeven missen.

Vroege fietsers en wandelaars stoppen op de smalle landweg. Sommigen lopen toevallig langs, anderen zijn speciaal op pad gegaan om te komen kijken: hun telefoons in de aanslag om foto's of filmpjes te kunnen maken. Genietend van de rampspoed van een ander.

Roos stapt uit, draait haar portier op slot en loopt in de richting van haar collega's, die al aan het werk zijn in het licht van de opgestelde schijnwerpers.

Met grote stappen komt een verslaggever van het dagblad naar haar toe. De gedrongen man met donkere ogen en een bol gezicht is een kop kleiner dan zij en heeft opvallend vlezig lippen. Hij ziet eruit alsof hij een scoop moet scoren om zijn baan te behouden. Ze heeft hem al vaker gezien, maar houdt haar pas niet in.

‘Inspecteur? Inspecteur Latuheru, hebt u al nieuws over de dader of het slachtoffer?’ Hij staat nu vlak voor haar, strategisch tussen haar en de plaats delict in. Zijn linkerhand omklemt een gelinieerd schrijfblok, rechts houdt hij een pen in de aanslag. Klaar om te noteren wat zij zegt.

Ze werpt hem een ongeduldige blik toe. ‘Wat denkt u zelf? We zijn nog maar net op de hoogte. Misschien kunt u online een oproep plaatsen voor getuigen?’

‘Ik wil best een oproep plaatsen, maar dan wil ik ook wel informatie,’ antwoordt hij als een verbolgen kind.

Hoorbaar haalt ze diep adem. Ze heeft geen zin in zijn gezeur. De dag is nog maar net begonnen en ze is toch al geen ochtendmens. ‘Dan moet u op de officiële persverklaring wachten,’ zegt ze bruusk.

Vanuit haar ooghoek ziet ze hoe de journalist naar haar kijkt terwijl ze blauwe plastic overschoenen aantrekt. Hij pakt zijn telefoon uit zijn jaszak, werpt er een snelle blik op. Waarschijnlijk heeft hij een deadline.

Hoewel het slachtoffer naar het ziekenhuis in Goes is gebracht, gaat ze toch naar de plaats delict om die te bekijken. Tijdens de elf jaar dat ze bij de politie werkt, heeft ze er al tientallen gezien. Als jonge agent werd ze naar legio ernstige zaken geroepen; ophangingen, verkeersongevallen, verdrinkingen, mishandelingen, treinongelukken, noem maar op. Onbeschrijflijke verschrikkingen, soms zelfs lijken die bijna niets menselijks meer hadden. Sommige beelden staan nog altijd scherp op haar netvlies, maar de meeste zaken gelukkig niet. Net als andere hulpverleners, die dagelijks worden geconfronteerd met menselijk leed, heeft ze een manier gevonden om te overleven.

Ze draait zich om en begroet de jonge collega van de uniformdienst die de wacht houdt voor de zwarte schermen die staan opgesteld. Hij is klein, maar kijkt vastberaden uit zijn ogen. Hij noteert haar naam in het logboek. Achter hem ligt een stapel wegwerp-overalls. Hij houdt het rood-witte afzetlint voor haar omhoog.

Over het looppad dat de collega's van de forensische opsporing hebben gemarkeerd om het bewijsmateriaal zo min mogelijk te besmetten loopt Roos het struikgewas in. Medewerkers kruipen in witte overalls tussen de bomen en struiken door om sporen en aanwijzingen veilig te stellen. Van een schoenafdruk wordt een gipsafdruk gemaakt. Overal staan plastic nummers bij. De plaats delict is natuurlijk al verstoord door de hulpverleners die het slachtoffer hebben opgehaald.

Aan de ene kant vindt Roos een plaats delict afschuwelijk, aan de andere kant fascineert het haar ook. Wat de forensische dienst vindt is vaak cruciaal om een zaak op te lossen. Zelf zou ze niet de hele dag met dat priegelwerk bezig willen zijn, daar is ze veel te ongeduldig voor. Geef haar maar het recherchewerk; het in beweging zijn, puzzelen, zoeken en samenwerken tot de zaak is opgelost.

‘Heb je al iets, Hein?’ Roos gaat op haar hurken zitten bij de coördinator van de forensische opsporing en kantelt haar hoofd om een beter zicht te krijgen op zijn werk. Een maand geleden ongeveer werkte ze voor het eerst met Hein de Boevere toen een Arnemuidse visser overboord was geraakt en verdronken. Eerst was er sprake geweest van een ruzie aan boord, maar uiteindelijk bleek het toch om een ongeluk te gaan.

Een vijftiger met een vriendelijk gezicht en steil melkboerenhondenhaar draait zich naar haar toe en kijkt haar door zijn bril met jampotglazen aan. Hij laat zijn billen op zijn hielen rusten.

‘Ah... Goedemorgen, Roos.’ Met zijn pink schuift hij zijn bril wat hoger op zijn neus.

Ze bijt op haar lip. Dat soort dingen vergeet ze vaak. ‘Goedemorgen,’ herhaalt ze zijn begroeting wat gegeneerd. ‘Heb je al een idee wat er is gebeurd?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Het is een klerezooi. Het slachtoffer heeft daar gestaan, aan die boom.’

Roos' blik volgt zijn wijsvinger. ‘Aan die... Je bedoelt toch niet dat...?’

‘Helaas wel. Die gek heeft haar vastgebonden. Er zijn duidelijke sleepsporen vanaf de weg, waar haar mobieltje lag. Verder hebben we de gewone biologische sporen veiliggesteld: haren, bloed, vezels,’ somt hij op. ‘Opvallend veel haren. Het lijkt wel alsof hij in de rui was. De dader heeft gelukkig geen moeite gedaan om zijn forensische identiteit verborgen te houden... Ik denk trouwens dat hij wel handschoenen droeg.’ Hein bijt op zijn onderlip. ‘Vingerafdrukken hebben we volgens mij nog niet gevonden. Ik heb er in elk geval nog niemand over gehoord.’

Ondertussen stopt Hein zorgvuldig een blauwe draad in een transparante bewijszak en verzegelt die. Met een zwiep gooit hij hem in een plastic krat waarin al een flinke stapel zakjes ligt. ‘En er heeft waarschijnlijk een 242 plaatsgevonden.’

Een verkrachting, terwijl je vastgebonden staat aan een boom. Het beeld maakt dat Roos’ maag zich omkeert. De vrouw moet daar doodsangsten hebben uitgestaan. Ze haalt haar notitieboekje uit haar zak en schrijft het een en ander op.

‘We hebben verschillende schoenafdrukken gevonden en contouren van een schoen met een geribbelde zool, maat zevenenveertig.’

‘Mooi, dat is geen heel gangbare maat,’ antwoordt ze. Werner heeft ook maat zevenenveertig. Hij heeft wel eens verteld dat het vroeger moeilijk was om schoenen te kopen, tegenwoordig niet meer. Online is er zo veel keuze.

Roos komt overeind en neemt met haar telefoon een paar foto’s van de locatie. Ze vindt het een vreemde plek, niet een waar je als buitenstaander toevallig belandt.

‘Wat weet je van het slachtoffer?’

‘Weinig. De ambu was al weg toen wij hier aankwamen. Ik hoorde dat het een jonge vrouw was, een hardlooper, jaar of dertig, natuurlijk geen identiteitspapieren. Daar was geen plaats voor in haar sportpakje. De verpleegkundigen waren niet erg hoopgevend over haar kansen. Ze heeft enorm veel bloed verloren.’ Hij trekt de

rits van zijn witte pak iets hoger op. ‘Arme meid!’ Hij kijkt naar een collega die zich met een vergrootglas over de aarde buigt. ‘Een wandelaar, of beter gezegd zijn hond, heeft haar gevonden. Toen het dier blaffend tussen de struiken verdween en zijn bevelen om terug te komen negeerde, is de man gaan kijken.’ Hij wijst naar een man met kort pepergrijs haar en een bril die verderop op een afgezaagd stuk boomstam zit met zijn Mechelse herder naast zich en grapt: ‘Hij heeft 112 gebeld. De man, niet de hond.’

Roos hoort het niet. Ze vangt de ongemakkelijke blik op van de hondeneigenaar. ‘Die zal wel geschrokken zijn!’ merkt ze op. ‘Je schrikt je natuurlijk kapot... Zoiets verwacht je niet.’

‘Nee, dat verwacht je niet. Haar geluk – als ik dat zo mag zeggen – was dat ze felroze hardlooptkleding droeg. Althans: wat ervan over was.’

‘Gescheurd, bedoel je?’

‘Opengesneden aan de voorkant met een mes. Daar zal ze ook wel mee bedreigd zijn.’

‘Je hebt de zaak al opgelost, merk ik.’

Hein grinnikt. ‘Nou, ik hoop dat je die klootzak snel bij zijn ballen hebt! Je weet dat ik de afgelopen jaren al veel gezien heb, maar dit... dit is een monster!’ Hij buigt zich weer over de grond.

‘We doen ons best,’ zegt Roos.

‘Morgenochtend heb je de foto’s op je bureau liggen.’

Roos weet dat laboranten van het Nederlands Forensisch Instituut – de overheidsinstelling die forensisch onderzoek doet voor strafrechtelijke zaken – de DNA-sporen beoordelen en een profiel opstellen. Als dat kwalitatief toereikend is, wordt het vergeleken met de databank voor strafzaken, waarin bijna vierhonderdduizend profielen van personen en zeventigduizend profielen afkomstig van sporenonderzoek zitten. Er kunnen ook spoedprocedures aangevraagd worden, die ervoor zorgen dat de korpsen al na zes uur de resultaten van DNA-onderzoek binnen hebben.

Ze sluit haar mond weer, omdat Hein al antwoord gaf op de vraag

die zij wilde stellen. ‘Wil je ervoor zorgen dat er ook foto’s worden gemaakt van de kijkers? Wie weet staat die gestoorde vent nu wel te genieten van wat hij heeft aangericht.’

‘Geen probleem. Dirk?’

De politiefotograaf knikt. ‘Ga ik doen.’

Omdat ze haar collega’s niet in de weg wil lopen en de PD niet wil verstoren, loopt ze terug naar de plattelandsweg. De collega’s zijn er de rest van de dag nog wel bezig. Ze trekt de overschoenen uit en gooit ze in de afvallemmer. Met haar notitieboekje in haar hand loopt ze naar de hondeneigenaar om zijn verklaring af te nemen.

Eerste druk mei 2025

Dit is deel één in de serie ‘Een Zeeland-thriller’.

Copyright © 2025 Ellen De Vriend

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagillustratie Vrouw: © Trevillion; Zeelandbeeld: © Mark Bolijn

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Weesp

ISBN 978 90 261 7858 0

ISBN e-book 978 90 261 7859 7

ISBN luisterboek 978 90 261 7860 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergave-apparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.